ΕΤΟΣ Ζ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 28 Νοεμβρίου 1893 Ἀριθ. 329

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐπέτειος τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἐργατίδων καὶ Ὑπηρετριῶν. — Ὁ Βάγνερ καὶ ἡ μουσική του (ὑπὸ δος Ἑλένης Παπαδάκη). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. — Ἡ πρὸς τὰ ζῶα συμπεριφορά μας (ὑπὸ κ. Ἰωάννας Βασιλείου). — Θέατρον. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγή. — Ἐπιφυλλίς.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ
ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΔΩΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ

Ἐκεῖναι δι' ἃς δὲν ὑπάρχει οὔτε Κυριακή, οὔτε ἑορτή, ἐκεῖναι δι' ἃς αἱ ἡμέραι ὅλαι ἀνατέλλουσιν ἴσαι καὶ ὅμοιαι ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην, ἡμέραι μόχθων καὶ ἀγώνων, ἡμέραι διαρκοῦς ἐργασίας, ἄνευ ἀνακουφίσεως, ἄνευ ἀναψυχῆς, ἄνευ ἐνισχύσεως, αἱ ἀπόκληροι τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς ὑπάρξεις, ἐργάτιδες καὶ ὑπηρέτριαι ἐτέλουν καὶ αὐταὶ τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην μεγάλην καὶ ἐπίσημον ἑορτήν.

Τὸ Ἄσυλον, ὅπερ ἀπὸ ἑνὸς ἤδη ἔτους χορηγεῖ αὐταῖς στέγην καὶ προσφασίαν, τὸ Ἄσυλον, ὅπερ δι' αὐτὰς ἀναπληροῖ καὶ οἰκογένειαν καὶ γονεῖς καὶ πατρίδα, τὸ Ἄσυλον, ἐν ᾧ ἐν στιγμῇ θλίψεως ἢ πόνου δύνανται νὰ εὕρωσι παραμυθίαν καὶ ἀνακούφισιν, τὸ Ἄσυλον τῶν ἐργατίδων καὶ ὑπηρετριῶν ἦγε τὴν ἑορτὴν τῆς προστάτιδος αὐτοῦ Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀσύλου εἶνε ἑορτὴ καὶ ὅλων τῶν προστατευομένων του, εἶνε οἰκογενειακὴ ἑορτὴ μιᾶς ἑκάστης τούτων, εἶναι ἓν εἶδος πανηγύρεως τῆς πατρίδος, ἐν ᾗ ἑκάστη ἐξ αὐτῶν εἶδε τὸ φῶς, ἠσθάνθη τοὺς πρώτους τῆς ζωῆς παλμούς, τὰς πρώτας τῆς καρδίας συγκινήσεις.

Καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀσύλου ἦτο συγχρόνως ἑορτὴ ὅλων τῶν ἱδρυτριῶν αὐτοῦ, ὅλων τῶν κυριῶν, αἵτινες ἀνέλαβον νὰ τείνωσι προστάτιδα χεῖρα πρὸς τὰς ἀτυχεῖς αὐτὰς καὶ ἐρήμους συγγενῶν ὑπάρξεις, ὅλων ἐκείνων αἵτινες ἀπὸ ἔτους ἤδη ἀνέλαβον καὶ ἀγωνίζονται τὸν εὐγενῆ ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς ἐνισχύσεως, ὑπὲρ τῆς τιμῆς, ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας, ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός τῶν ἐργαζομένων νεανίδων ἀγῶνα.

Καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη, καθ' ἣν τιμᾶται τὸ ὄνομα ἐξόχου τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ μάρτυρος, ἡ ἡμέρα, ἣν τὸ αἷμα ἁγνῆς καὶ εὐγενοῦς παρθένου, ὑπὲρ τῶν μεγάλων ἀληθειῶν τοῦ χριστιανισμοῦ ἀγωνισαμένης, ἐξήγνισε, ἡμέρα καθ' ἣν κόρη πλουσία, ἀνεπτυγμένη, εὐπαίδευτος, κατῆλθε μέχρι τῶν δούλων, μέχρι τῶν ἀνθρώπων τῶν τριόδων, ἵνα διδάξῃ αὐτοὺς τὰς μεγάλας τοῦ χριστιανισμοῦ ἀληθείας, ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς τὴν ἀγωνιζομένην ταύτην κόρην, τὴν δρῶσαν ὑπὲρ μιᾶς ἰδέας παρθένον, ἐστεφάνωσε διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ στεφάνου, ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην κατάλληλος, ὅπως ἐν οἰκογενειακῇ ἑνότητι, ἐν μητρικῇ στοργῇ αἱ κυρίαι τοῦ ἀσύλου ληξμονήσωσι καὶ τὴν κοινωνικὴν περιωπήν των καὶ τὴν εὐμάρειαν καὶ τὰς οἰκογενειακὰς ἀπολαύσεις, ἵνα πανηγυρίσωσι καὶ ἑορτάσωσι μετὰ τῶν θετῶν τούτων τέκνων των, μετὰ τῆς νέας ταύτης ἐξ ἐγκαταλελειμμένων καὶ ξένων παρθένων οἰκογενείας των, τὴν ἐπίσημον ἑορτὴν τῆς μεγαλομάρτυρος ἁγίας.

Περιχαρεῖς ἀνεκρούοντο ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου οἱ κώδωνες τοῦ πανηγυρίζοντος ναΐσκου τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, καὶ ὑπὸ δάφνης καὶ μυρτίνης διακεκοσμημένον, ἐν μεγαλοπρεπεῖ καὶ ἀνθοπλέκτῳ περιβολῇ ἀπέπνεεν ἀρώματα καὶ μῦρα ἁγιασμοῦ καὶ κατανύξεως τὸ ταπεινὸν ἐνδιαίτημα τῆς εἰκόνος τῆς μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης, τῆς ἁγίας τοῦ Σωτῆρος μνηστῆς.

Σπανίως οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν ναῶν μας, οἱ ὡς μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα γιγαντίους προβάλλοντες οἰκοδομάς, ἐπανηγύρησαν μετὰ τάξεως, ἀκριβείας καὶ ἱερατικῆς ἀξιοπρεπείας καὶ δεξιότητος ἴσης πρὸς τὸν μικρὸν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ναόν. Σπανίως ἱεροκῆρυξ ὡμίλησεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ναοῦ μετὰ τόσης σαφηνείας καὶ γλαφυρότητος καὶ ἀνέπτυξε τόσον κατανυκτικῶς τὸν λόγον τοῦ θεοῦ, ὅσον ὁ σεβαστὸς ἱεροκῆρυξ τῆς πόλεως κ. Καβ-

βαθῆς, ὁ περάνας τὸ κήρυγμα του δι' ὡραίας ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν ἐργατίδων συστάσεως, ὁ καταδείξας τὴν ἐπιβαλλομένην πρὸς πάντα ἄνθρωπον καὶ ἰδίως πρὸς πᾶσαν γυναῖκα ὑποχρέωσιν τῆς προστασίας καὶ ἐνισχύσεως τῶν δυστυχῶν καὶ ἐγκαταλελειμμένων ὑπάρξεων, αἵτινες τὸν ἐπίμοχθον τῆς ζωῆς ἀγῶνα ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας ἀναλαμβάνουσι.

Αἱ κυρίαι τοῦ Ἀσύλου μετὰ τὴν λῆξιν της θείας λειτουργίας περιήγαγον δῖσκον, γενναῖοι δὲ χριστιανοὶ προσήνεγκον πάντες τὸν ὀβολόν των ὑπὲρ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀσύλου ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Τὸ Ἄσυλον ἀπαστράπτον ὑπὸ καθαριότητος, τὸ Ἄσυλον μὲ ἑορτάσιμον ὄψιν, τὸ Ἄσυλον φιλοξενοῦν πάσας τὰς ἐργάτιδας καὶ ὑπηρετρίας, εἰς ἃς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους παρέσχε στέγην καὶ περίθαλψιν καὶ ὅσας σήμερον ἔτι φιλοξενεῖ, τὸ Ἄσυλον ἐπίσης ἐτέλεσεν ἁγιασμόν, ὃν ὁ Παντσιώτατος ἀρχιμανδρίτης τῆς Μητροπόλεως κ. Παρθένιος Δημητρόπουλος μετὰ πολλῆς εὐσεβείας καὶ κατανύξεως ἔψαλλεν.

Ἀλλ' ὅ,τι ἰδίᾳ συγκινεῖ ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ, ὅ,τι πλήσσει ἡδέως τὰς αἰσθήσεις, ὅ,τι προκαλεῖ τὰ δάκρυα, εἶναι ἡ ἀπὸ κοινοῦ παράταξις τῶν ἱδρυτριῶν καὶ ἐργατίδων, εἶναι ἡ ἀδελφική, ἡ μητρικὴ ἐκείνων πρὸς ταύτας συμπάθεια, ἡ ἐκδηλουμένη καὶ διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ διὰ τῶν τρόπων, εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ γλυκεῖα, ἡ ἄρρητος, ἡ μεγάλη, ἣν ἡ ὡραία θρησκεία μας διδάσκει.

Συγκινητικωτάτη καὶ πλήρης ὑψίστων διδακτικῶν θεωριῶν ἦτο ἡ πατρικὴ προσφώνησις τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Δημητροπούλου πρὸς τὰς ἐργάτιδας καὶ ὑπηρετρίας. Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἐδάκρυον, πρώτην ἤδη φορὰν παριστάμεναι εἰς τοιαύτην χάριν αὐτῶν τελουμένην ἑορτήν, πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἐφάνησαν βαθύτατα συγκεκινημέναι καὶ ἀπορασισμέναι διὰ τῆς καλῆς πρὸς τὰς κυρίας των συμπεριφορᾶς, διὰ τῆς εὐπειθείας, προθυμίας καὶ ἐργατικότητός των νὰ ἀναδειχθῶσιν ἀντάξιαι τοῦ ἐνδιαφέροντος, τῆς συμπαθείας καὶ τῆς ἀγάπης πάντων τῶν ὅπως δήποτε ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου ἐργασθέντων, πάντων τῶν ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως αὐτοῦ ἐνδιαφερομένων.

Τὴν ἑορτὴν ἐπεσφράγισεν ἡ πρὸς τὰς ἐργάτιδας καὶ ὑπηρετρίας ἀνάγνωσις καὶ ἑρμηνεία τῶν Κεφαλαίων τοῦ Καταστατικοῦ, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ἀμοιβὰς αὐτῶν, καὶ ἡ παρὰ τῶν κυριῶν προσφορὰ ἀναψυκτικῶν καὶ γλυκυσμάτων, τὰ ὁποῖα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον αἱ ἱδρύτριαι καὶ συνδρομήτριαι τοῦ Ἀσύλου ἰδίαις δαπάναις κατεσκεύασαν.

Θὰ σᾶς ὑπηρετήσωμεν ἡμεῖς σήμερον, εἶπεν ἡ εὐγενὴς τοῦ Ἀσύλου ταμίας κ. Ναταλία Σούτσου, καὶ ἔλαβεν αὐτὴ ἡ κόρη ἡγεμονικοῦ οἴκου τὸν δῖσκον τῶν γλυκυσμάτων καὶ προσέφερεν εἰς μίαν ἑκάστην ἐκ τῶν καταπλήκτων ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες κατησπάζοντο τὰς χεῖράς της, χεῖρας ἀληθῶς εὐεργετικάς, διασπειρούσας παντοῦ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀνακούφισιν, ὡς ἡ καρδία της διαμοιράζει ἀνὰ πάντα πάσχοντα καὶ δυστυχῆ τὸν ἔλεον καὶ τὴν ἀγάπην.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΑΥΤΟΥ
Β'.

Ἡ μουσικὴ οὖσα ἡ ἀρχαιωτέρα τέχνη, εἶναι συνάμα καὶ ἡ νεωτέρα, ἡ κατ' ἐξοχὴν τέχνη τοῦ αἰῶνος μας, ὅστις εἰ καὶ ἐκλήθη «αἰὼν τοῦ χρήματος καὶ τῆς ὕλης, αἰὼν τοῦ *θετικισμοῦ*, *πρακτικὸς* αἰὼν ἐπὶ τέλους, δύναται ἐν τούτοις κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν νὰ ὀνομασθῇ καὶ *μουσικὸς* αἰών· διότι ποτὲ ἄλλοτε ὅσον κατὰ τὸν 19 αἰῶνα, ἡ μουσικὴ τέχνη ἐναλλιεργήθη καὶ ἔρθασεν εἰς τὸν βαθμὸν ἐκεῖνον τῆς τελειότητος, ἥτις ἐγγίζει εἰς τὸ θεῖον, ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε ἀνεφάνησαν τοιοῦτοι καὶ τοσοῦτοι μουσικοὶ καὶ ἐπιφανεῖς συνθέται. Τίνα δὲ πρῶτον καὶ τίνα ὕστερον νὰ ἀναφέρωμεν μεταξὺ αὐτῶν; Ἡμεῖς ἀρκούμεθα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Βάγνερ, περὶ οὗ ἴσως εἶναι τόλμημα μέγα νὰ θέλωμεν νὰ πραγματευθῶμεν σήμερον, ὁπότε ἀκόμη μεταξὺ ἡμῶν, ὡς καὶ παρὰ πολλοῖς ἔτι ἄλλοις πεπολιτισμένοις λαοῖς τῆς Εὐρώπης, εἶναι ὅλως ἄγνωστα καὶ τὰ περὶ τῆς μουσικῆς αὐτοῦ μεταπλάσεως, ἄγνωστος ἐπίσης καὶ ἡ σχολὴ αὐτοῦ, ἴσως δὲ παρά τισι καὶ τὸ ὄνομά του αὐτὸ ἔτι. Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο θὰ προσπαθήσωμεν, ὅση ἡμῖν δύναμις, νὰ ὑπεγείρωμεν ὀλίγον τὸ παραπέτασμα τῆς ἀγνοίας, ὅπερ καλύπτει πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ κατὰ τὸν Βάγνερ, καὶ νὰ δώσωμεν σμικράν τινα ἰδέαν περὶ τῶν ἀναμορφωτικῶν αὐτοῦ θεωριῶν ἐν τῇ μουσικῇ.

Ὁ Βάγνερ κατ' ἄλλους μὲν ἐκήρυξε τὴν ἀναγέννησιν, κατ' ἄλλους δὲ τὴν ἐπανάστασιν ἐν τῇ τέχνῃ. Τὸ τολμηρὸν ἔργον, ὅπερ ἐπεχείρησε, μουσουργῶν κατ' ἴδιον ὅλως αὐτοῦ τρόπον, χαρακτηρίζει ὁλόκληρον νέαν ἐποχὴν ἐν αὐτῇ. Δι' αὐτοῦ τέμνεται νέα ὁδὸς ἐν τῇ μουσικῇ. Νέος Πρωτεὺς μετέβαλε κατὰ βούλησιν μορφὴν καὶ σχῆμα εἰς αὐτήν. Ἔσχε τὴν γιγαντιώδη ἰδέαν νὰ ἀντεπεξέλθῃ μόνος αὐτὸς μὲ νέας θεωρίας κατὰ συστήματος μουσικοῦ ἀπὸ αἰώνων παραδεδεγμένου. Μόνος δὲ εἷς Βάγνερ ἦτο ἱκανὸς τοιούτου τολμήματος.

Μόνος ὁ Βάγνερ, εἶναι ὁ πρῶτος καὶ μόνος ἴσως μετὰ τὸν Μέγερμπερ, ἐργάτης, ὅστις κατέγεινε εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς δραματικῆς μουσικῆς ἐκ τῆς καταπτώσεως, ἣν ὑπέστη διὰ τῆς συνεχοῦς χρήσεως τῆς ἰταλικῆς μελῳδίας, ἀνεξαιρέτως εἰς ὅλα τὰ μουσικὰ ἔργα.

Κατὰ τὸν Βάγνερ, καθ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Γαλλίαν παρὰ τοῖς ἔθνεσι δηλαδὴ παρ' οἷς κυρίως καλλιεργεῖται ἡ μουσική, ἡ σύνθεσις τοῦ μελοδράματος ἐγίνετο πάντοτε ἑνὸς ὡρισμένου τύπου, οὐδεὶς δὲ τῶν συνθετῶν προσεπάθησέ ποτε νὰ ὑπερβῇ τὰ ἐσκαμμένα, πάντες δ' ἐπεδίωκον ἢ τὸ πλεῖστον τούτων τὸ ἀποτέλεσμα μᾶλλον ἢ τὸν αὐτοτελῆ καὶ ἀπόλυτον τῆς μουσικῆς σκοπόν. Ἡ Ἰταλικὴ λεγομένη σχολὴ ὑπάγουσα αἰωνίως ὑπὸ τὸν μόνιμον τύπον τῆς μελῳδίας τὰ ποικιλότερα καὶ πλέον διάφορα αἰσθήματα, ἡ διὰ τῶν αὐτῶν φθόγγων, ὅλως ἀντίθετα πολλάκις αἰσθήματα ἐκφράζουσα, ἡ διὰ γοργῶν πολλάκις ᾀσμάτων θρηνοῦσα, ἢ διὰ πενθίμου ᾀσματος ἐκφέρουσα ἐνίοτε δυωδίαν δι' ἧς ἐκφράζεται ἡ χαρά, ἢ τερπνὸν καὶ εὐχάριστόν τι, εἶχεν ὠθήσει μέχρις ὑπερβολῆς τὴν μουσικὴν αὐτὴν κατάχρησιν, ἐξ ἧς προέκυπτεν ἡ ἀνάγκη, ἵνα ὁ ποιητὴς ὑπηρετῇ τυφλῶς τὸν μουσουργὸν καὶ ὑποτάσσῃ τὴν φαντασίαν αὐτοῦ, εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς τοῦ συνθέτου, μεταβάλλων καὶ καταστρέφων πολλάκις τὴν ποίησίν του χάριν τῆς μουσικῆς.

Καὶ οὕτω κατωρθοῦτο τότε νὰ γίνηται χρῆσις ἐν τῷ μελοδράματι, τῆς ποιήσεως ὡς μέσου, ἐν ᾧ κατὰ τὸν Βάγνερ ἡ μουσικὴ δέον νὰ ᾖ εἰς αὐτὸ πάντοτε τὸ μέσον εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ δράματος.

Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ὁ Βάγνερ καὶ μὴ θέλων νὰ ὑποτάσσηται ἡ ποίησις εἰς τὴν μουσικήν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου οὐδὲ ἡ μουσικὴ εἰς τὴν ποίησιν, εἶπεν ὅτι, «τὸ δρᾶμα καὶ ἡ μουσικὴ πρέπει συγχρόνως νὰ συλλαμβάνωνται καὶ οὕτω ν' ἀπεικονίζωσι καὶ συμπληρῶσιν ἄλληλα. Καὶ ἡ ἰδέα του αὕτη εἶναι ἡ κυριωτέρα εἰς τὴν μουσικὴν αὐτοῦ ἀναμόρφωσιν.

Ἡ δραματικὴ μουσικὴ πρέπει κατ' αὐτὸν νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ δράματος. Τὴν θεωρίαν του δὲ ταύτην ἐφήρμοσεν εἰς ὅλα του τὰ μελοδράματα, γράψας μόνος τὴν ὑπόθεσιν αὐτῶν: Libreto. Ἠσθάνθη πάντοτε τὴν ἀνάγκην τῆς συγχρόνου γεννήσεως τοῦ δράματος ἣν καὶ ἐτήρησεν εἰς πάντα τὰ ἔργα του, γράφων κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ποίησιν. Ἰδοὺ δὲ πῶς ὁ ἴδιος εἰς τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ, δρᾶμα ὡς μελόδραμα, ὅπερ τὸ 1882 ἐξέδωκεν ἐν Λειψίᾳ, ὁμιλεῖ περὶ τούτου.

«Γράφω συγχρόνως τοὺς στίχους καὶ τὴν μουσικὴν καὶ ἀφήνω γινομένας ταὐτοχρόνως τὰς δραματικὰς περιπετείας καὶ τὴν μουσικὴν αὐτῶν παράστασιν».

Ὁ Βάγνερ φρονεῖ, ὅ,τι ἡ μουσικὴ πρέπει νὰ ἐκφράζῃ, ὅτι καὶ ἡ ποίησις ἐφ' ἧς συνετέθη. Ὁ πολὺς λυρισμὸς καθιστᾷ κατ' αὐτὸν τὴν δραματικὴν μουσικὴν γελοίαν καὶ μᾶλλον «σύρραμα ὀρχηστικῶν μελῶν». Ὁ Βάγνερ λοιπὸν ἐζήτησε νὰ εἰσαγάγῃ τὴν δραματικὴν μουσικήν, καθαρὰν καὶ ἄμικτον περιττῶν μελῳδιῶν, ὅπως δι' αὐτῆς ἀναπλάσσῃ τὸ μελόδραμα. Ἰδοὺ ποῖον τὸ λογικὸν σημεῖον, ἀφ' οὗ ὡρμήθη οὗτος εἰς τὴν μουσικὴν αὐτοῦ ἀνάπλασιν, ἥτις ἀκόμη διαιρεῖ τὸν μουσικὸν κόσμον εἰς δύο στρατόπεδα, εἰς Βαγνεριστὰς καὶ μὴ Βαγνεριστάς.

Ὄντως κατὰ τὴν ἰταλικὴν σχολὴν ὁ λυρισμὸς ἐν τῇ μουσικῇ ἔρθασεν εἰς τὴν ὑπερβολήν, «καὶ τὰ σοβαρώτερα αἰσθήματα, αἱ μελαγχολικώτεραι ἰδέαι διατυποῦνται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ρυθμὸν ὀρχηστικῶν ᾀσμάτων». Ὁ Βάγνερ ὅμως ἀπεσκοράκισε τὸ τοιοῦτον καὶ δὲν παραδέχεται τὸν λυρισμόν, ἢ ὅπου ἀναπόφευκτος καταφαίνεται ἡ ἀνάγκη αὐτοῦ, καὶ συνέστησε τὸ μελόδραμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ ἁρμονίας.

Δὲν ἀποβάλλει ὅμως καθ' ὁλοκληρίαν τὴν μελῳδίαν, ἀλλὰ τὴν μεταχειρίζεται, ὅπως ὅλοι οἱ Γερμανοὶ μουσικοὶ ὅπου δεῖ, καὶ ὅπως αὐξήσῃ τὴν ἐκφραστικότητα ἑνὸς τεμαχίου, ἢ ὅπως συνάψῃ μουσικήν τινα φράσιν μεθ' ἑτέρας.

Καὶ τότε ὅμως δὲν τὴν μεταχειρίζεται ἑτοίμην, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ προοιμίων καὶ εἰσαγομένην ἄνευ προετοιμασίας εἰς τὸ μελόδραμα, ἐξ ἐναντίας ἀφήνει νὰ γεννᾶται αὕτη ἐξ αὐτῆς τῆς μελοδραματικῆς περιπετείας καὶ τὴν παρασκευάζει ἀνεπαισθήτως, ὥστε προδιαθέτει τὸν ἀκροατὴν νὰ παραδέχηται αὐτὴν ὡς φυσικῶς καὶ ἀδιάστως παραχθεῖσαν.

Ἰδοὺ πῶς ἔγραψεν ὁ Βάγνερ τὴν μουσικὴν τῶν ἔργων του, ἅτινα εἰσὶ πεπροικισμένα μὲ δεξιότητα οὐχὶ ἄλλῳ κοινὴν καὶ καθαρῶς αὐτόματον. Ὄντως ὁ Βάγνερ ἔχει πρωτότυπον τὴν γονιμότα. Τὸ θαυμαστότερον ὅμως ἐκεῖνο, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐξίσταται καὶ τὸ λογικὸν αὐτὸ ἔτι τοῦ ἀκροατοῦ, ὅταν ἀκούῃ τὰ ἔργα του, εἶναι ὅτι, ἐνῷ πρὶν καταλήξῃ ἡ εἰς ἓν μέρος τῆς ὀρχήστρας ἀρχίσασα μουσικὴ φράσις, αἴφνης εἰς ἄλλο μέρος αὐτῆς ἀναφαίνεται ἄλλη φράσις, ὅλως διόλου ἄλλου τόνου, χωρὶς τὸ παράπαν ἐκ τούτου νὰ διαταραχθῇ ἡ ἁρμονία.

Ἵνα κρίνῃ τις τὸν Βάγνερ πρέπει νὰ ἀκούσῃ τῶν συνθέσεών του, οὐχὶ μονομερῶς καὶ ἐπί τινος ὀργάνου μόνον μέρους τινός ἐκ τούτων ἐκτελουμένου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴδῃ καὶ νὰ ἀκούσῃ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ δράματος ἀπὸ τοῦ θεάτρου, νὰ ἀκούσῃ τὴν ὀρχήστραν, πρέπει νὰ ἀντιληφθῇ καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ διὰ τῶν ὤτων, τοῦ ὅλου ὁμοῦ. Τότε δὲ ὄντως νομίζει ὅτι εὕρηται ἔν τινι φασματογορικῇ παραστάσει· καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι τὰ ἔργα τοῦ Βάγνερ ἐν γένει διαφεύγουσι πάντα ἀκριβῆ ὁρισμόν.

Οὐδέποτε καλλιτέχνης συνήνωσεν εἰς ἓν κόσμημα πολυτιμοτέρους λίθους, οὐδέποτε παράδεισος ἐνέκλεισε εὐωδέστερα ἄνθη εἰς τοὺς κήπους του, ἢ ὁ Βάγνερ εἰς τοὺς τόνους του. Πλασθεὶς εἰς τὸ χυτήριον οὐχὶ τοῦ κοινῶν ἀνθρώπων ἀλλ' εἰς ἴδιον ὅλως τύπον, ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ νοῦν ὑψηπετῆ, φαντασίαν πλαστουργὸν καὶ καρδίαν φλογεράν. Εἰς τὰς συνθέσεις του διαφαίνεται ὁτὲ μὲν δειλός, ἢ ἀγέρωχος, πότε δὲ τρυφερὸς ἢ τραχύς. Καὶ ἄλλοτε μὲν εὔθυμος ἢ μελαγχολικός, ἄλλοτε αἰσθηματικὸς καὶ ἔνθους ἢ ψυχρὸς καὶ σκληρός· οὐδέποτε ὅμως ὀχληρὸς διὰ τὸν γινώσκοντα νὰ τὸν ἐκτιμήσῃ.

Ἡ φαντασία του ἀναπτύσσεται εἰς κολοσσαίας διαστάσεις, ἀπείρους ὡς ὁ ὠκεανός, καὶ παραφέρεται καὶ παραφρονεῖ ὡς ἐκεῖνος. Ἐνίοτε ὁμοιάζει μὲ θάλασσαν, ἥτις ὑπὸ τὰ μέλανα κύματά της ἐμπαίζει τῶν ναυαγῶν τὰς δεήσεις, μετὰ μίαν δὲ στιγμὴν καθίσταται γλυκὺς καὶ γαλήνιος ὡς ἡ ἐπιφάνεια λίμνης ἐν θερινῇ νυκτί. Γινώσκει νὰ προκαλῇ τὸ δάκρυ, καὶ νὰ παρεμποδίζῃ αὐτὸ αἴφνης εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀκροατοῦ, ἐπιχέων τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη. Ἄγγελος καὶ δαίμων ἐν ταὐτῷ, γινώσκει νὰ συγκινῇ, νὰ ἐμπνέῃ τὸν ἐνθουσιασμόν, νὰ παραφέρῃ, νὰ ἁρπάζῃ, ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Ἐν ᾧ δὲ πολλάκις ὁ ἀκροατὴς νομίζει ὅτι εἰς τοὺς στόνους τῆς μουσικῆς του ἀκούει τοὺς μυκτηρισμοὺς τοῦ Ἅδου, αἴφνης διὰ τῶν φθόγγων του μεταρσιοῦται εἰς αἰθερίους χώρας καὶ νομίζει ὅτι ἤγγισε τὸν οὐρανόν.

Ἑλένη Παππαδάκη.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΙΘ'

Ἦτο ἡ ἑσπέρα, καθ' ἣν προήδρευον, ἑσπερὶς ἐπίσημος, ἑσπερὶς καλλιτεχνική. Διετέλουν ἔτι ὑπὸ τὰς συγκινήσεις τῶν ὡραίων λόγων, τῶν ὡραίων μορφῶν, τῶν ὡραίων ἀμφιέσεων, τῶν ὡραίων ἀνθέων καὶ λίθων καὶ κοσμημάτων. Οὐδέποτε ἐφαντάσθην καλλιτεχνικὴν ἑσπερίδα ὁμοίαν ταύτης. Οὐδαμοῦ εἶδον καλλιτέχνιδας, ἀληθῆ πρότυπα κάλλους καὶ χάριτος καὶ γοητείας καὶ εὐγενείας ὅσον ἐδῶ. Ἤμην ἀκόμη ἔκθαμβος, ὡς μαγευμένη, ὡς ἐν ὀνείρῳ. Ἐπόθουν, ηὐχόμην τὸ ὄνειρόν μου ἐκεῖνο νὰ διαρκέσῃ πολύ, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον. Ἦτο ἔκστασις τοῦ πνεύματος! ἦτο ἀπόλαυσις τῆς ψυχῆς ἄρρητος, ἦτο ἡδονή, γοητεία, μέθη τῶν αἰσθήσεων. Πλὴν φεῦ! ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ φωτεινοὶ τῆς τέχνης ἀστέρες ἐξαφανίζονται, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς διαλυομένης μηρμυκιᾶς τοῦ πλήθους ζητῶ καὶ ἐγὼ διέξοδον. Κυρία τις ἀνακόπτει τὸν δρόμον μου. Εἶνε γυνὴ μεσῆλιξ, γλυκείας φυσιογνωμίας, μὲ δύο ὀφθαλμοὺς μικρούς, χρυσοκιτρίνους ἐκπέμποντας φλόγας. Ἐφοβούμην ὅτι δὲν θὰ κατώρθωνα νὰ σᾶς συναντήσω ἀπόψε, μοὶ λέγει. Ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μεγάλην τινὰ ἐκδούλευσιν.

Τίθεμαι εὐχαρίστως εἰς τὰς διαταγάς της. Θὰ εἶμαι εἰ

χής ἐπὶ τέλους, ἐὰν καὶ ἐγὼ κατορθώσω νὰ φανῶ χρήσιμος εἴς τινα εἰς τὸν τόπον αὐτόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι μὲ ὑποχρεόνουν...

Πρέπει νὰ μοὶ δώσητε τὸν λόγον σας, μοὶ λέγει ἡ νέα μου φίλη, ὅτι μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου θὰ ἔλθητε νὰ μείνητε εἰς τὴν οἰκίαν μου ἡμέρας τινάς. Πρέπει νὰ σπουδάσητε, νὰ μελετήσητε τὸν οἰκογενειακόν μας βίον καὶ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Θέτω εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν ὡς καὶ τοῦ συζύγου σας ὁλόκληρον διαμέρισμα, θὰ εἶσθε ἐντελῶς ἐλεύθεροι νὰ ἐξέρχησθε, ὅταν θέλητε, νὰ ζῆτε ὅπως σᾶς ἀρέσῃ...Λοιπὸν ἔχω τὸν λόγον σας ;

Ἐδέχθην. Ἡ πρόσκλησις ἦτο εἰλικρινής, ἐγκάρδιος. Ἡ κυρία ἐκείνη, ἥτις ἔτρεχεν εἰς ἀναζήτησίν μου διὰ νὰ μὲ προσκαλέσῃ νὰ δεχθῶ φιλοξενίαν εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ τῆς ὁποίας καὶ τὸ ὄνομα ἠγνόουν, μὲ συνεκίνησε. Οὔτε ἐθιμοτυπία, οὔτε διατυπώσεις, οὔτε φιλοφρονήσεις. Ἤθελεν, ἐπόθει, ἐφιλοδόξει ἐκείνη νὰ μὴ φύγω ἐξ Ἀμερικῆς, χωρὶς νὰ ἀποκομίσω τὰς ὡραιοτέρας καὶ συγκινητικωτέρας τῶν ἐντυπώσεων, τὰς ἡδυτέρας τῶν ἀναμνήσεων, τὰς περιπαθεστέρας τῶν εἰκόνων τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου των. Ἦτο ἐκ μέρους της ἐθνικός, οὕτως εἰπεῖν ἐγωϊσμός, φυλετικὴ ὑπερηφάνεια. Πρέπει νὰ ἴδητε ὅ,τι ἔχομεν καλλίτερον, ὡραιότερον, εὐγενέστερον, ἡμεῖς ἐδῶ αἱ Ἀμερικανίδες : τοὺς οἴκους μας, τὰ τέκνα μας, τὸν ἰδιωτικόν, τὸν αἰσθηματικὸν βίον μας, τὸν βίον τῆς καρδιᾶς μας.

Ἡ πρόεδρός μας μὲ ἀνεζήτει, Ἡ ἄμαξα της μᾶς ἀνέμενε. Ἀμερικανικώτατα μὲ ἥρπασεν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ μὲ παρέσυρεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυμαινομένου ἐκείνου πλήθους, χωρὶς νὰ μοὶ δώσῃ καιρὸν νὰ χαιρετίσω τὴν κυρίαν, ἥτις μὲ προσεκάλει, καὶ χωρὶς κἂν νὰ προφθάσω νὰ σημειώσω τὸ ὄνομά της.

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον. Ἐδειπνήσατε, μὲ ἐρωτᾷ, ἡ πρόεδρος μας, ἧς τὸ ὡς ἀρρὸς ἐκ λευκοῦ ἀραχνοειδοῦς ὑφάσματος φόρεμα ὑψοῦτο σχεδὸν ὑπὲρ τὰς κεφαλάς μας ἐντὸς τῆς ἁμάξης.

Εἰς τὴν ἀποφατικήν ἀπάντησίν μου ἐγέλασε θορυβωδῶς. Οὔτε ἐγώ, ἀπήντησεν. Ἡ τέχνη μᾶς ἔκαμε νὰ ἀμελήσωμεν τὸν στόμαχον, ὅστις ἐν τούτοις ἔχει δικαιώματα ἀναμφισβήτητα ἐπὶ τῆς προσοχῆς μας. Διηυθύνθημεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ἑστιατόριον τοῦ Palmer House. Ὡραία ἔκπληξις μὲ ἀνέμενεν ἐκεῖ. Ἡ ἐκ Νέας Ὑόρκης ὡραία ρέπορτερ, συνεδείπνει μετὰ τοῦ συζύγου μου, εἰς τὴν πρώτην τράπεζαν, ἣν συνηντήσαμεν εἰσερχόμεναι. Ἐκαθήσαμεν πλησίον των ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης, διετάξαμεν δεῖπνον, ἐδέχθημεν συγχαρητήρια διὰ τὴν θριαμβευτικὴν ἔκβασιν τῆς καλλιτεχνικῆς ἑσπερίδος, ἐφάγαμεν μὲ πολλὴν ὄρεξιν καὶ ἀπεσύρθημεν μόλις τὴν 1ην μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην ὠνειρεύθην δράματα, τραγῳδίας, μουσικήν, ζωγραφικήν, ὡραίας κυρίας, ὡραίους κυρίους, ὡραίας ρέπορτερ, ἀποθεώσεις θριαμβευτικάς, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας, ἥτις μὲ εἶχε προσκαλέσει.

Τὴν 3ην μ. μ. τῆς ἐπιούσης ἐδίδετο τὸ ἐπίσημον πρόγευμα τῶν κυριῶν τοῦ Συνεδρίου εἰς τὸ μέγα ξενοδοχεῖον Ρισχελιέ. Ὅλος ὁ ὡραῖος, ὁ πλούσιος, ὁ πολυτελὴς κόσμος τῆς προτεραίας εἶχε δώσει συνέντευξιν ἐδῶ. Ἐξοχότητες γυναικεῖαι παντοειδεῖς, ἐκ τῶν κυρίων οἱ τὰ πρῶτα φέροντες, αἴθουσαι μυθώδους πλούτου καὶ πολυτελείας, εἰκόνες τῶν ἐξοχωτέρων Ἀμερικανῶν ζωγράφων, ἄνθη ὅ,τι ὡραῖον καὶ ἀρωματῶδες εἰς ρόδα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Καλλιφορνία. Αἱ γυναῖκες τῆς χώρας ταύτης τῶν μύρων καὶ ἀρωμάτων καὶ τοῦ μυθώδους μεγέθους καὶ γεύσεως καρπῶν, εἶχον ἀποστείλει ὀγδοήκοντα χιλιάδας λευκὰ ρόδα διὰ τὸ γεῦμα τῶν κυριῶν τοῦ Συνεδρίου. Ἡ στέγη τοῦ ἀπεράντου ἑστιατορίου ὅλη ὑαλόφραχτος. Αἱ ἀκτῖνες δὲ τοῦ ἡλίου προσπίπτουσαι καθέτως ἐπ' αὐτῆς τὴν μετέβαλον εἰς ἓν εἶδος θερμοκηπίου, ἐν ᾧ τὰ ἄνθη ἀπέδιδον ἡδύτατα ἀρώματα. Μόνον οἱ ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες ἐν αὐτοῖς τὴν δροσερότητα τῶν ἀνθέων ἔπλεον κυριολεκτικῶς εἰς τὸν ἱδρῶτα των. Αἱ κυρίαι ἐν τούτοις μὲ ἀνοικτὰς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐσθῆτας ὑπέφερον ὀλιγώτερον. Οἱ κύριοι μὲ τὰ μαῦρα των ἐνδύματα ὑπέφερον ἀληθὲς μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεδόθη καὶ ἡ δυσκολία καὶ στείρωσις τῶν ἰδεῶν των εἰς τὰς λευκὰς προπόσεις, ὡς ὠνομάζουσιν ἐκεῖ τὰς διὰ καθαροῦ ὕδατος τοιαύτας.

Ἡ κυρία Coonley.

Ἀπὸ τῆς θέσεώς μου, παρὰ τὴν πρόεδρον τῆς Γυναικείας Ἐκθέσεως κ. Πόττερ-Πάλμερ διακρίνω εἴς τινα τράπεζαν, κυρίαν λευκοφορουσαν, ἥτις μοὶ μειδᾷ, μὲ χαιρετᾷ, μοὶ ἀπευθύνει φιλικὰ νεύματα. Παρ' ὀλίγον νὰ ἀναφωνήσω, *ἰδού την* ἀναγνωρίζουσα τέλος τὴν μέλλουσαν νὰ μὲ φιλοξενήσῃ. Τὸ γεῦμα εἶχεν ἤδη τελειώσει καὶ ἡ πρόεδρος κατὰ σειρὰν δι' ὡραίας ἑκάστοτε εἰσαγωγῆς ἔδιδε τὸν λόγον εἰς πάσας τὰς κυρίας. Αἱ προπόσεις οὕτω μακραί, ἀτελεύτητοι, διεδέχοντο ἀλλήλας ὑπὸ τὴν θερμήν, τὴν ἀσφυκτικὴν ἐκείνην ἀτμόσφαιραν. Ἡ φίλη μου, μοὶ διαβιβάζει δύο λέξεις δι' ἑνὸς ὑπηρέτου. Μοὶ συνίστα νὰ ἀποσυρθῶ πρὸ τοῦ τέλους τῶν προπόσεων, αἱ ὁποῖαι ἠπείλουν νὰ παραταθοῦν μέχρι τῆς ἑσπέρας καὶ νὰ μεταβῶμεν μαζῆ εἰς τὸν οἶκόν της. Ἡτοιμαζόμην νὰ δείξω τὴν σημείωσίν της πρὸς τὴν πρόεδρον καὶ τῇ ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ ἀποσυρθῶ, ὅταν ἤκουσα τὸ ὄνομά μου ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ τῆς προέδρου. Ἔπρεπε καὶ ἐγὼ νὰ κάμω πρόποσιν. Ἔπρεπε καὶ ἐγὼ νὰ ὑποστῶ τὸν κοινὸν νόμον, ἔπρεπε καὶ ἐγὼ νὰ ὁμιλήσω ἐκ τοῦ προχείρου.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν γίνεταί τις ῥήτωρ καὶ ἐὰν ἡ φύσις ἀκόμη δὲν τὸν βοηθῇ. Ὅταν καθ' ἑκάστην ἀκούητε νὰ ὁμιλῶσιν ἐκ τοῦ προχείρου μὲ θάρρος, μὲ φυσικότητα, μὲ ἀφέλειαν, ὅταν αἱ προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, ὡς οἱ ἁπλοῖ διάλογοι, τότε βεβαίως λησμονεῖ τις καὶ τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ τὴν δειλίαν του, καὶ θεωρεῖ φυσικώτατον νὰ μιμηθῇ τοὺς ἄλλους, νὰ κάμῃ ὅ,τι καὶ ὅλος ὁ κόσμος.

Εἶπον λοιπὸν ὀλίγας, ἀλλ' ἐνθουσιώδεις λέξεις, ἐχειροκροτήθην, ἐκένωσα τὸ πλῆρες παγωμένου ὕδατος ποτήριόν μου μέχρι πυθμένος, ἀπέμαξα δι' ἑκατοστὴν φορὰν τὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου καταρρέοντα ἱδρῶτα, ἔσφιγξα τὰς τεινομένας μοι δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν φιλικὰς χεῖρας, καὶ τέλος διεβίβασα τὴν σημείωσίν μου πρὸς τὴν πρόεδρον, ἐξαιτουμένη θερμῶς τὴν ἄδειαν νὰ ἀποσυρθῶ.

Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐκτὸς τοῦ τουρκικοῦ ἐκείνου λουτρῶνος, ἀναπνέουσα ἐλευθέρως, μὲ τὴν ἄγνωστον φίλην μου, ἡ ὁποία τηλεφωνεῖ εἰς τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ της νὰ ἀποστείλωσιν ἀμέσως τὴν μεγάλην ἄμαξαν, διότι ἐπιστρέφει μετὰ ξένων. Καὶ ὁμιλοῦμεν ἐκεῖ ἐπὶ πολλὴν ὥραν, καὶ μὲ προσκαλεῖ νὰ δειπνήσω τὴν ἑσπέραν ταύτην εἰς τὸν οἶκόν της μετὰ τοῦ συζύγου μου, καὶ ἀποφασίζει νὰ διοργανώσῃ ἑσπερίδα εἰς τιμήν μας.

Γράφει ἀμέσως εἰκοσάδα προσκλητηρίων, τὰ ὁποῖα διανέμει εἴς τινας ἐκ τῶν εἰς τὸ γεῦμα παρισταμένων κυριῶν φίλων της, τηλεφωνεῖ καὶ ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου εἰς ἰσαρίθμους ἄλλας

φίλας καὶ φίλους της, ὅτι δίδει ἑσπερίδα εἰς τιμὴν τῆς Ἑλληνίδος κ. Παρρέν, τηλεφωνεῖ καὶ εἰς τὴν οἰκίαν της νὰ ἑτοιμάσουν παγωτὰ διὰ πενῆντα προσκεκλημένους καὶ γλυκίσματα ἀνάλογα, καὶ μετὰ ἓν τέταρτον καὶ οἱ τρεῖς ἐντὸς ὡραίας καὶ μεγάλης ἁμάξης διευθυνόμεθα εἰς τὸν οἶκόν της.

Τὸ μέγαραν τῆς Κυρίας Coonley.

Εἶναι μικρὸν ἐπὶ τῆς προκυμαίας τῆς λίμνης, καινουργές, νεόδμητον, ἐξωτερικῶς ἁπλοῦν, ἀλλὰ μὲ πλοῦτον καὶ πολυτέλειαν μεγάλην ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διακοσμήσει αὐτοῦ. Ἡ μήτηρ τῆς ξεναγοῦ μας, κυρία ὀγδοηκοντοῦτις, πλουσίως, φιλοκάλως, κομψῶς ἐνδεδυμένη σώζει ἔτι ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου προσώπου της ἴχνη κάλλους ἐκτάκτου. Μᾶς ὑποδέχεται θερμότατα, μοὶ ἀπονέμει μητρικὰς θωπείας, καὶ μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ διαμέρισμα τὸ ὁποῖον ἔχουν προορίσει δι' ἡμᾶς, ἵνα πλυθῶμεν, ἵνα ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον. Δύω μαῦραι θεραπαινίδες τίθενται παρευθὺς εἰς τὰς διαταγάς μας. Μᾶς εἰσάγουν εἰς πλούσιον καὶ μεγαλοπρεπῆ λουτρῶνα, μὲ ἔδαφος ἐστρωμένον διὰ μωσαϊκῶν, μὲ τάπητας Περσικοὺς εἰς τοὺς τοίχους, μὲ λουτῆρα ἐκ θαυμασίου σκαπτοῦ ψηφιδωτοῦ μαρμάρου, μὲ ἀφθονίαν ὑδάτων θερμῶν καὶ ψυχρῶν, ἐντὸς δευτερολέπτου πληρούντων τὸν λουτῆρα, μὲ κάτοπτρα, μὲ μάκτρα, μὲ ἀρώματα. Ἐὰν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία ἐπιθυμοῦν νὰ λουσθοῦν ἔχουν ὅλον τὸν καιρόν. Τὸ δεῖπνον δίδεται μετὰ δύω ὥρας.

Ἐπωφελήθημεν εὐχαρίστως τῆς ὡραίας ἐκείνης εὐκαιρίας νὰ δροσισθῶμεν ὀλίγον μετὰ τὸν καύσωνα καὶ τὴν ἀσφυκτικὴν ἀτμόσφαιραν ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἀκριβῶς δὲ ὅταν συνεπληρώσαμεν τὸν στολισμόν μας, ἐσήμανεν ὁ πρῶτος κώδων τοῦ δείπνου. Ἐντελῶς, ὡς νὰ ἐφιλοξενούμεθα ὑπὸ παλαιῶν φίλων καὶ οἰκείων, ἢ μᾶλλον ὡς νὰ εὑρισκόμεθα εἰς τὸν ἴδιον οἶκόν μας. Καὶ ὅμως μέχρι τῆς ὥρας ταύτης ἠγνοοῦμεν τὸ ὄνομα τῆς ξεναγοῦ μας.

Μόλις ἐλάβομεν καιρὸν νὰ ῥίψωμεν ἓν βλέμμα εἰς τὸ διαμέρισμά μας. Ἐκτὸς τοῦ ὑπνοδωματίου, ὡραίου, πολυτελοῦς, ἀναπαυτικωτάτου ὑπῆρχε δωμάτιον ἄλλο διὰ κυρίαν, διεσκευασμένον μετὰ σπανίας φιλοκαλίας καὶ προβλεπτικότητος. Δὲν ἔλειπεν ἀπ' αὐτοῦ, οὔτε τὸ κλειδοκύμβαλον, οὔτε πάντα τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα, οὔτε βιβλιοθῆκαι ἐφωδιασμέναι μὲ Ἕλληνας συγγραφεῖς εἰς πλουσίας ἐκδόσεις, οὔτε τὰ δι' ἐργόχειρον χρειώδη, οὔτε τὰ διὰ ζωγραφικήν. Ὡραῖαι εἰκόνες, πολυτελεῖς λαμπτῆρες, τάπητες, ἐν οἷς οἱ πόδες ἐβυθίζοντο μέχρι τῶν ἀστραγάλων, ὡραῖα πρόσφατα ἄνθη ἐντὸς πολυτίμων ἀνθοδοχῶν, πάντα ταῦτα συνεπλήρουν τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ διαμερίσματος ἐκείνου, ἐν ᾧ βραδύτερον διήλθομεν ὑπὲρ τὰς δώδεκα ἡμέρας, ἀλησμονήτου οἰκογενειακοῦ βίου.

Εἰς τὸ δεῖπνον περίεργος μᾶς ἀνέμενεν ἔκπληξις. Φυσικώτατα ἐνομίσαμεν, ὅτι πᾶσαι αἱ συμπαρακαθήμεναι εἰς τὴν τράπεζαν ἦσαν μέλη τῆς οἰκογενείας, ἐνῷ μετὰ τὸ φαγητὸν τέσσαρες ἐκ τῶν συνδαιτυμόνων μας ἀπεχαιρέτισαν καὶ ἐξῆλθον. Ἦσαν ἁπλούστατα φιλοξενούμεναι κυρίαι, αἵτινες εἶχον διαθέσει τὴν ἑσπέραν των ἐκτὸς τοῦ οἴκου. Ἄλλη κυρία μείνασα μεθ'ἡμῶν ἐφιλοξενεῖτο ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐπὶ ὀκτὼ ἤδη ἔτη.

Τέλος μετὰ γεῦμα λιτόν, ἀλλὰ περιποιημένον, ἐν ᾧ ἰδίᾳ ἐβασίλευεν ἐγκάρδιος οἰκειότης, διηυθύνθημεν μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης εἰς τὴν αἴθουσαν, ἥτις μᾶλλον ὡμοίαζε πρὸς μουσικὸν ἐντευκτήριον, τοσαύτη πληθὺς καὶ ποικιλία μουσικῶν ὀργάνων εὑρίσκετο ἐν αὐτῇ. Ὁλόκληρον τὴν μίαν πλευρὰν τῆς αἰθούσης κατεῖχε μέγα ὄργανον, ἐνῷ κλειδοκύμβαλον καὶ ἄρπαι καὶ κιθάραι ἦσαν μεταξὺ τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοποθετημένα.

Ἡ ἐπίπλωσις ἐν γένει τῆς αἰθούσης ἦτον ἐντελῶς διάφορος τῶν κατὰ συνθήκας ὡρισμένας καὶ στερεοτύπως διεσκευασμένων αἰθουσῶν. Ἦτο διαμέρισμα, εἰς τὸ ὁποῖον πάσης ἡλικίας καὶ περιωπῆς καὶ διαθέσεων ἄνθρωπος εὕρισκεν ὅ,τι τὸν ἠὐχαρίστει μετ' εὐμαρείας ἀπολύτου, μετὰ καλλαισθησίας μοναδικῆς.

Διὰ τὸν βιβλιόφιλον εἰς βιβλιοθήκας χαμηλὰς πλαισιούσας τὰς τρεῖς τῆς αἰθούσης πλευράς, ὑπῆρχον εἰς χρυσοδεμένους τόμους ὅλα τὰ ἔργα τῶν διασήμων συγγραφέων ἀρχαίων τε καὶ νέων πάσης φιλολογίας καὶ γλώσσης. Διὰ τὸν καλλιτέχνην ὑπῆρχον εἰκόνες τῶν διασημοτέρων ζωγράφων καὶ ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου καὶ ἐκ χαλκοῦ πολύτιμα καὶ λευκώματα θαυμάσια καὶ ὄργανα ἀποτελοῦντα ὁλόκληρον ὀρχήστραν. Διὰ τὸν φίλον τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τῶν συλλογῶν ὑπῆρχον ἔργα ὡραῖα ἀρχαίας τέχνης κατὰ τὸ πλεῖστον ρωμαϊκῆς, ὑπῆρχον συλλογαὶ ἐξ ὀρυκτῶν καὶ πολυτίμων λίθων καὶ πολυτίμων αὐτογράφων, καὶ πολυτίμων δοχείων καὶ ἀγγείων καὶ κοσμημάτων μεγίστης ἀξίας. Διὰ τὸν ἐραστὴν τῶν κομψοτεχνημάτων, ὑπῆρχε κόσμος ὅλος μικρῶν καὶ περιέργων ἀριστουργημάτων, ἐν ᾧ ἡ ἐπινοητικότης καὶ καλαισθησία τῆς Εὐρωπαϊκῆς κομψοτεχνίας, ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν τῶν Ἀμερικανῶν. Ἀνάκλιντρα, ἕδραι ἀναπαυτικαί, ἕδραι πτηκταί, ἕδραι διὰ παιδία καὶ διὰ γέροντας καὶ διὰ κυρίας καὶ διὰ δεσποινίδας, παντὸς χρώματος καὶ σχήματος καὶ ρυθμοῦ, τάπητες ὡραῖοι, παραπετάσματα θαυμάσια, ἰδοὺ ἐν φιλοκάλῳ ἀταξίᾳ ἡ διακόσμησις τῆς αἰθούσης, ἐν ᾗ οἱ κεκλημένοι ἤρξαντο συνερχόμενοι ἀπὸ τῆς 8ης ὥρας.

Εἴμεθα ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς, ἀφοῦ εἰς τιμήν μας ἐδίδετο ἡ ἑσπερὶς αὕτη, καὶ πρὸς ὅλους τοὺς φίλους τῆς οἰκογενείας ἐπαρουσιαζόμεθα ὡς οἱ Ἕλληνες φίλοι τῆς λαίδης Lydia Avery Coonley.

Ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἡ αἴθουσα αὕτη καὶ ἡ μετ' αὐτῆς συνεχομένη ἦτο κατάμεστος κόσμου, καὶ ὡραιοτάτη δεσποινὶς ἔψαλλεν ὡραῖον ᾆσμα συνοδευομένη διὰ τοῦ ὀργάνου ὑπὸ ἑνὸς τῶν ἐξοχωτέρων τῆς τέχνης διδασκάλων. Ταύτην διεδέχθησαν ἄλλαι κυρίαι καὶ κύριοι, μεθ' ὃ καὶ ὁ διευθύνων τὴν μουσικὴν ταύτην ἑσπερίδα διδάσκαλος ὡμίλησε περὶ μουσικῆς, μὲ τρόπον τόσον πρωτότυπον, τόσον ἀστεῖον, ὥστε εἰς πᾶσαν φράσιν αὐτοῦ τὸ ἀκροατήριον ὅλον ἐξερρήγνυτο εἰς γέλωτας καὶ ἀκράτητον εὐθυμίαν.

Μουσικὴ διάλεξις

Ἂς ἀφήσωμεν, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡσύχους τοὺς μεγάλους τῆς τέχνης διδασκάλους, τοὺς ὁποίους ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν βασανίζομεν ὅλοι ἡμεῖς οἱ μικροὶ καὶ ἄσημοι μὲ ἀναλύσεις — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀτυχεῖς — μὲ μελέτας ἐπὶ τοῦ βίου, ἐπὶ τῶν ἔργων, ἐπὶ τῶν συνηθειῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀνοησιῶν των ἀκόμη. Ἂς ἀσχοληθῶμεν ὀλίγον μὲ αὐτὰ τὰ ὄργανα, μὲ αὐτὰ τὰ σημεῖα τῆς μουσικῆς, μὲ αὐτὰ τὰ μαῦρα καὶ ἄσπρα πλῆκτρα, τὰ ὁποῖα καταλλήλως καὶ ἐντέχνως ἀνακρουόμενα μεταβάλλονται εἰς τόσα βάθρα ἐναέρια, δι' ὧν ἡ ψυχή μας φέρεται ὑψηλά, ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν.

Εἶναι ἀξία ἰδιαιτέρας μελέτης, ἰδιαιτέρας στοργῆς, ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἡ καλλιτεχνικὴ αὕτη ἐκ μαύρων καὶ λευκῶν ὄντων οἰκογένεια. Οἰκογένεια! μάλιστα — διατί γελᾶτε ; — Οἰκογένεια ἀποτελουμένη ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα καὶ μεγάλα τέ-

κνα καὶ μικρὰ καὶ ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά. Τὸ *fa* καὶ τὸ *sol* ἰδοὺ οἱ δύο σύζυγοι. Ὁ ἀνὴρ πάντοτε ὑφαρπάζων τὰ πρωτεῖα, πάντοτε ἐπιβάλλων, πάντοτε βαρύτονος καὶ αὐστηρὸς ὁ κύριος *fa* δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ οὔτε βῆμα πρὸς τοὺς κόσμους τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς μελῳδίας, πρὸς τοὺς κόσμους τῆς ποιήσεως καὶ τῶν ὀνείρων χωρὶς τὸ ἕτερον ἥμισυ του, χωρὶς τὴν γλυκεῖαν, τὴν λεπτόφωνον, τὴν εὔηχον σύντροφόν του τὸ *sol*.

Τώρα μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀρχηγῶν τῆς οἰκογενείας ἔχομεν τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας καὶ τὰς ἀδελφὰς καὶ τοὺς πενθεροὺς ἐὰν θέλετε. Καὶ εἶναι αὐτοὶ τὸ *de* ὁ πενθερὸς καὶ τὸ *το λα μι* τὰ τέκνα των, τὸ τὸ *σι*, ἡ πενθερὰ μὲ τὴν φωνίτσα της, ποῦ φαίνεται σὰν νὰ δαγκάνῃ. Ὅταν ὅλοι αὐτοὶ πηγαίνουν σύμφωνα, ὅταν τάσσωνται ἁρμονικὰ ὑπὸ τὰς σημαίας τῶν ἀρχηγῶν, τότε κάμνουν οἱ πονηροὶ τὴν ψυχήν μας νὰ πλέῃ εἰς πέλαγος ἀρρήτων συγκινήσεων, νὰ μεθύῃ μέθην οὐρανίαν, νὰ ἐξίσταται ἔκθαμβος καὶ ζητοῦσα ἐν τῇ γλυκείᾳ καὶ ἐναρμονίῳ ἐκείνων γλώσσῃ τὸ μυστήριον τοῦ παντός, τὸ μέγα τῆς ὑπάρξεως της αἴνιγμα. Τότε οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοί σας, ἀγαπηταί μου κυρίαι, θολώνουν ἀπὸ δάκρυα καὶ αἱ τρυφεραὶ καρδίαι σας κτυποῦν ὡς τρελλὰ πτηνὰ μέσα εἰς τὰ στήθη σας, καὶ τὸ μέτωπόν σας φλέγεται καὶ ἡ ψυχή σας ἀνέρχεται, ἀνέρχεται εἰς τὸ στόμα καὶ ἐκχύνεται εἰς χείμαρρον ἁρμονίας, ἀνταλλάσσουσα τὰ μυστικὰ καὶ ἀπόρρητά της μὲ τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν ἐδῶ τῶν μαύρων καὶ λευκῶν. Καὶ δι' ὅσους ἀκούουν σᾶς καὶ αὐτοὺς μαζῆ, ὁ κόσμος μεταβάλλεται εἰς Ἐδέμ, εἰς παράδεισον, εἰς τὸν ὁποῖον, ὅλαι καὶ ὅλοι μας εἰξεύρετε πόσον ἐντρυφῶμεν.

Ἀλλ' ὅταν δὲν κατορθώνουν νὰ συνενοηθοῦν, ὅταν ὁ εἷς ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἄλλου, ὅταν ἡ φύσις δὲν μᾶς ἐπροίκισε μὲ τὸ δῶρον νὰ τοὺς θέτωμεν εἰς εἰρηνικὰς σχέσεις καὶ ἀπὸ ἀνοησίαν ἢ ἀπειρίαν μας ἡ πενθερὰ αὐτὴ ἐδῶ, καὶ ἔκρουε τὸ σί, ἐπεμβαίνει εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς νύμφης, ὅταν ὁ μικρὸς υἱός, αὐτὸ τὸ ρε, ἐννοεῖ νὰ ἐκτελῇ τὰ καθήκοντα τοῦ πάππου του, ὅταν ὅλοι καὶ ὅλα φωνάζουν χωρὶς νὰ λέγουν τίποτε, χωρὶς νὰ λαλοῦν καμμίαν γλῶσσαν, τότε κυρίαι μου, αἱ μοῦσαι λυσίκομοι, ἀπέλπιδες, θρηνοῦσαι διασκορπίζονται ἀνὰ τοὺς τέσσαρας ἀνέμους καὶ ὁ τρέψας αὐτὰς εἰς τοιαύτην φυγήν,— διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡμεῖς οἱ ἄνδρες πράττομεν τοιαῦτα κακὰ—δικαίως θεωρεῖται ἱερόσυλος, δικαίως ἐπισύρει τὴν ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν τῶν μυστῶν τῆς θείας Τέχνης».

Καὶ ἐξηκολούθησεν ὑπὸ τοιοῦτο πνεῦμα ἀποτρέπων τοὺς μὴ ἐκλεκτούς, τοὺς μὴ προνομιούχους ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπεμβαίνουν εἰς τὰ οἰκογενειακὰ τῆς Τέχνης ὡς ἀδικοῦντας, καὶ αὐτὴν καὶ ἑαυτούς.

Ἡ ὡραία αὕτη καὶ εὐτράπελος διάλεξις διήρκεσεν ἡμίσειαν περίπου ὥραν, μεθ' ὃ καὶ παρετέθησαν ἀναψυκτικὰ καὶ γλυκίσματα ἀνὰ τὸ ἑστιατόριον καὶ τὰς λοιπὰς αἰθούσας πρὸς πάντας τοὺς κεκλημένους, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι ἦσαν ἄνθρωποι τῆς τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων.

Τὴν ἑνδεκάτην ἡ ἑσπερὶς εἶχε λήξει καὶ οἱ κεκλημένοι ἀπεσύροντο ἀποκομίζοντες ὡραιοτάτας καὶ ψυχαγωγοὺς ἐντυπώσεις.

Καὶ ἡμεῖς ἐφερόμεθα ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς φαντασίας ἀνὰ τὰς ἰοστεφεῖς Ἀθήνας καὶ παρεβάλλομεν τὰς χαρτοπαικτικὰς ἑσπερίδας μας, μὲ τὰς τρυφερὰς καὶ ποιητικὰς νεάνιδας μας τὰς ἐναγωνίως ἀναμενούσας τὴν ἐμφάνισιν τοῦ *φάντε*, μὲ τὰς κυρίας μας ἀνὰ τὰ χαρτοπαικτικὰ διαλείμματα χαιρεκάκως διηγουμένας σκανδαλῶδές τι φιλικὸν ἐπεισόδιον, καὶ διανυκτερευούσας μετὰ τῶν συζύγων των ὑπεράνω πρασίνης τραπέζης, καὶ ἡ καρδία μας ἐξέπεμπε στεναγμὸν παραπόνου, ἄλγους καὶ ὀδύνης διὰ τὸ χάος, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὸν μέγαν τοῦτον λαὸν ἀπὸ ἡμᾶς, ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν λαόν, λαὸν ἐπίσης νέον καὶ ἀκμαῖον καταναλίσκοντα τὸ σφρῖγος καὶ τὴν ζωήν του εἰς μάταια καὶ μωρὰ καὶ ἐπιβλαβῆ, λαόν, ὅστις ἠδύνατο γιγάντια νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν τῇ προόδῳ ἄλματα, καὶ εἰς τὴν περιοπὴν τῶν μᾶλλον πεπολισμένων λαῶν τοῦ κόσμου νὰ ἀναχθῇ.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΕΡΟΜΕΘΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΖΩΑ

Τὸ κάτωθι ἐνύπνιον τῆς Ἄννης Κίγκσφορδ Ἀγγλίδος, πολλὰ μεγαλοφυῆ ἔργα παραγαγούσης, καὶ ἧς ἡ φήμη ἐξαπλοῦται ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν, ἀποτελεῖ ἓν τῶν κεφαλαίων τοῦ συγγράμματός της Dreams and Dream Stories ἐκδοθέντος μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς.

Εἶδον ἐν ὀνείρῳ ἵππον, ὅστις ἐλθὼν πρός με μοὶ ὡμίλησε κατὰ τρόπον ὅλως ἁπλοῦν καὶ φυσικόν· οὐδόλως δηλαδὴ μοὶ ἐφάνη ἔκτακτον, ὅτι μοὶ ὡμίλει ἵππος. Ἰδοὺ δὲ τί μοὶ εἶπεν:

«Οἱ πρὸς τὰ ζῶα γλυκεῖς τρόποι ἀποτελοῦσι τὴν καθαυτὸ βάσιν τοῦ πολιτισμοῦ. Διότι αἰτία τῆς χθαμαλῆς βαθμίδος, εἰς ἣν εὑρηται σήμερον ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἀκριβῶς ἡ σκληρότης καὶ ἡ τραχύτης τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ ζῶα, τὰ τυγχάνοντα ὑπὸ τὴν προστασίαν των. Συμπεριφορὰ κτηνώδης δημιουργεῖ κτήνη· καὶ σημειώσατε ὅτι αἱ τάξεις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διαρκῶς στρατολογοῦνται ἐκ πνευμάτων σκληρυνθέντων ἤδη καὶ ἐξαχρειωθέντων ἕνεκα μακρᾶς σειρᾶς κακῶν πρὸς αὐτὰ τρόπων. Δὲν εἶναι τίποτε τὸ ὁποῖον ν' ἀναπτύσσῃ τόσῳ τὸ πνεῦμα, ὅσῳ ἡ συμπάθεια. Οὐδὲν καλλιεργεῖ, λεπτύνει, καὶ βοηθεῖ αὐτὸ ἐν τῇ πρὸς τελειοποίησιν προόδῳ του τόσον, ὅσον ἡ τρυφερὰ καὶ γλυκεῖα πρὸς αὐτὸ συμπεριφορά. Ἑτέρωθεν τὸ κτηνῶδες καὶ ἀσυμπαθὲς καταστέλλει τὴν ἀνάπτυξιν ἡμῶν καὶ ἀνατρέπει τὸν ὅλον ροῦν τῆς ἡμετέρας φύσεως. Ὁ χαρακτὴρ ἡμῶν γίνεται βαθμηδὸν σκαιός, ἐὰν ἡ πρὸς ἡμᾶς συμπεριφορὰ τῶν ἄλλων εἶναι σκαιά, αἱ τάσεις μας γίνονται βαθμηδὸν χυδαῖαι ἐὰν τύχωμεν εἰς χεῖρας χυδαίων, καὶ κτηνώδεις, ἐὰν οἱ ὑφ' ὧν περιστοιχούμεθα εἶναι κτηνώδεις. Ὅταν δὲ μεταστῶμεν ἀπὸ τῆς βαθμίδος ταύτης τῆς ζωολογικῆς κλίμακος ἐν ᾗ εὑρισκόμεθα, καὶ ἀποκατασταθῶμεν προσωπικότητες ἀνεξάρτητοι, εὐκόλως ἀγόμεθα νὰ πράξωμεν καὶ ἡμεῖς ὅ,τι κακὸν ἐπράχθη εἰς ἡμᾶς. Ἀληθῶς ἡ ἀντεκδίκησις εἶναι ὁ μόνος κανὼν διαγωγῆς, ὃν οἱ πλεῖστοι ἡμῶν ἀναγνωρίζουσι. Διότι τὸ πνεῦμα διὰ τῆς ἕξεως, καὶ τῆς μιμήσεως ἀναποδράστως κλίνει νὰ πράξῃ ἐκεῖνα ἀκριβῶς τὰ πράγματα, ἅτινα συνείθισε νὰ βλέπῃ πραττόμενα.

Οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπότης θὰ γίνῃ ἐντελής, ἐὰν μὴ ἡ ἀλήθεια αὕτη κατονοηθῇ, καθιερωθῇ, καὶ καταστῇ κανὼν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἰωάννα Κ. Βασιλείου *Ταγματάρχου.*

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΟΙΚΙΛΙΩΝ

Αἱ ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἀναβιβαζόμεναι καθ' ἑσπέραν φαντασμαγορικαὶ εἰκόνες ἐν τῷ Θεάτρῳ τῶν ποικιλιῶν ἱκανοποίησαν καὶ τοὺς δυστροπωτέρους τῶν θεατῶν.

Καὶ οὕτω βλέπει τις τὰς μαγικωτέρας τοποθεσίας τῆς Βενετίας, ποταμούς, καταρράκτας, ἀγρίας θαλάσσας, πυρπολήσεις ἀτμοπλοίων,

ναυαγοὺς καὶ ἄλλα πολλὰ συγκινοῦντα, ἐκπλήσσοντα τὸν θεατήν, ὅστις ὁλονὲν ἀποθαυμάζει τὰς μετὰ μοναδικῆς φυσικότητος ἐκτυλισσομένας εἰκόνας.

Αἱ φανταασμαγορικαὶ εἰκόνες τοῦ Θεάτρου τῶν Ποικιλιῶν, εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτεραι τῶν τοῦ Χόλδεν, αἴτινες τόσον εἶχον ἐγείρει θόρυβον πρὸ ἐτῶν ἐν Ἀθήναις. Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανεὶς χωρὶς νὰ τὰς ἴδῃ. Ἐπίσης ἐξακολουθοῦσιν ἐπιτυχῶς διδασκόμενα ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ γαλλικοῦ θιάσου ὡραῖαι κωμειδύλλια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Π. **Κων/πολιν.** Ἐλήφθη ἐγκαίρως καὶ δημοσιεύεται εἰς τὸ Ἡμερολόγιον. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Γράφομεν.—Κον Σπ. Δ. **Τεργέστην.** Ἀποστελλομεν ἀποδείξεις. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Κ. Τ. Χ. **Κάρυστον** Ἀντίτιμον ἑπτὰ Ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Κ. Ε. **Βῶλον.** Πολὺ μακρά. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐπιφυλλίδος δύναται νὰ δημοσιευθῇ ὡς τοιαύτη. Κρίσεις ἐκτενεῖς προσεχῶς. Ἀντίτιμον πέντε Ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Γ. Π. **Βῶλον.** Ἀντίτιμον νέας συνδρομῆς ἐλήφθη. Ἐνεγράφη.—Καν Αἰ. Κ. **Σουέζ.** Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ ὡραῖα καὶ ἐνθουσιώδη αἰσθήματα.—Καν Μ. Π. **Λάρισσαν.** Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Δα Στ. Α. Βλ. **Ἀργοστόλιον.** Ἐπιστολή σας μετ' ἐσωκλείστων χρημάτων ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Εὐ. Π. Κ. **Σύρον.** Ἐλήφθησαν, ἀλλ' ὄχι καὶ χειρόγραφον, στείλατε αὐτὸ ἐκ νέου συστημένον.—Κον Ν. Δ. Ν. **Βῶλον.** Ἀντίτιμον Ἡμερολογίου ἐλήφθη. «Οἰκιακὴ» ἀποστέλλεται. Φαίνεται ὅτι συμβαίνουν καταχρήσεις εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.—Καν Κ. Μ. **Ἀθήνας.** Βεβαίως εἰς μουσικὰς ἑσπερίδας εἶναι προτιμότεροι οἱ μικροὶ πίλοι.—Καν Αἰ. Θ. **Βῶλον.** Δύνασθε νὰ ἱδρύσητε παράρτημα Ἑνώσεως ἐκεῖ.—Κον Π. Π. **Ρέθυμνον.** Φρ. χρ. ἑβδομήκοντα δύω ἐλήφθησαν παρὰ ταχυδρόμου Ι. Μ. Γράφομεν. — Δα Ἄν. Π. Οἱ. **Ἀγχίαλον.** Εὐγνωμονῶ δι' ὡραίαν ἐπιστολὴν καὶ εὐγενῆ προθυμίαν.—Καν Σ. Λ. **Κων/πολιν.** Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Γράφομεν εὐθὺς ὡς εὕρωμεν ἐλευθέρας στιγμάς τινας.—Καν Μ. Μ. **Χανίᾳ.** Εἶμαι εὐτυχὴς τάσσουσα καὶ ὑμᾶς εἰς τὴν Ἕνωσίν μας. Εὐθὺς ὡς τὸ πρόγραμμα ἐκδοθῇ θὰ σᾶς τὸ ἀποστείλω.—Κους Ἀδελφοὺς Χ. **Βουκουρέστιον.** Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν καὶ παρασχεθείσας πολυτίμους πληροφορίας.—Καν Μ. Θ. (Δρουσπίδα) **Κέας.** Ἀποστείλατε εὐαρεστουμένη συνδρομὴν 93.—Κον Φ. Δ. Μ. **Ἀργοστόλιον.** Ἐλήφθησαν. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας.—Καν Α. Θ. **Μεσολόγγιον.** Δρ. 32 μετ' ἐπιστολῆς σας ἐλήφθησαν. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Α. Π. **Κερασσοῦντα.** Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. 1 φρ. εἰς τὴν διάθεσίν σας. — Καν Μ. Π. **Λάρισσαν.** Ἐνεγράφητε μέλος τῆς Ἑνώσεώς μας. Βεβαίως δύνασθε νὰ πράξητε ἀγαθὸν τι ὑπὲρ τοῦ φύλου μας ἐν τῷ κύκλῳ σας.— Καν Α. Κ. **Κωνστάντζαν.** Φρ. χρ. 23 μετ' εὐγενοῦς ἐπιστολῆς σας ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν. — Κον Φρ. Π. **Ἀργοστόλιον.** Οὐδὲν ἐλήφθη οὔτε ἐπιστολή, οὔτε χρήματα. Ἐὰν εἶχε συστήσει αὐτήν, γνωρίσατέ μας ἀριθμ. ἀποδείξεως. — Κον Π. Μ. **Γαλαξείδιον.** Καλὴ καὶ εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Αἰ. Τσι. ἐπλήρωσε κατ' οὐθεῖαν. — Κον Ν. Π. **Ἀλεξάνδρειαν.** Ζητήσατε ἀντιπρόσωπόν μας εἰς Hôtel Gotninental. Πρὸς αὐτὸν πληρόνετε πᾶσαν καθυστέρησιν. — Κον Κ. Σ. **Ἀδριανούπολιν.** Ἐὰν δὲν λάβωμεν τὰς συνδρομὰς θὰ διακόψωμεν πᾶσαν ἀποστολήν. — Καν Ε. Α. **Τρίπολιν.** Ἐλάβετε βεβαίως ἐπιστολήν μου. Ἐργασθῆτε. Ἡ ἐργασία εἶναι ὁ ἄριστος τῶν φίλων καὶ παρηγόρων.—Καν Κ. Ε. **Πέραν.** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Δ. Κ. **Αἴγιον.** Γνωρίσατέ μας τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς σας. — Καν Ξ. Χ. **Πύργον.** Ἡμεῖς πάντα τὰ φύλλα ἀποστέλλομεν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰς συνδρομητρίας μας εἰς ὄνομά των. Ἀποροῦμεν πῶς οἱ διανομεῖς τὰς οἰκειοποιοῦνται.—Καν Ι. Σπ. Λ. **Ἀηξούριον.** Νομίζομεν ὅτι κακῶς ἠννοήσατε ἢ κακῶς ἡρμηνεύσατε τὰ γραφόμενά μας. Ἐὰν μελετήσητε ὅλην τὴν σειρὰν τῶν σχετικῶν ἄρθρων θὰ πεισθῆτε ὅτι ἔχομεν δίκαιον. — Συντάκτην Γ. Μ. τοῦ συγγράμματος *Αἱ ἀρεταὶ τοῦ Γυναικείου φύλου.* Εὐαρεστήθητε νὰ μᾶς γνωρίσητε τὸ ὄνομά σας. Ἀδυνατοῦμεν νὰ ὑποστηρίξωμεν ἔργον τοῦ ὁποίου καὶ τὸ περιεχόμενον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἀγνοοῦμεν.—Κας κ. Μ.Δ. **Κ. Τρίπολιν,** Α. Β. **Ναύπακτον,** Α. Κ. Β. **Πόρον,** Ε. Ν. Κ. **Κέρκυραν,** Ε. Δ. **Σπέτσας,** Β. Α. Γ. **Ἀθήνας,** Τ. Π. **Ἀθήνας,** Κ. Γ. Π. **Ἀθήνας,** Μ. Σφ. **Βέγχα,** Α. Γ. Κ. **Πάτρας,** Αἰ. Α. **Βιρκετ-ελ-Σαβ,** Κ. Κ. **Θήβας,** Κ. Ε. Δ. **Ἀραχμάνι,** Λ. Μπ. **Ζάκυνθον,** Ζ. Χ.Ο. **Λεβαδείαν,** Α. Λ. Γ. **Ἀθήνας,** Γ. Στ. **Πειραιᾶ,** Ι. Σπ. Λ. **Ἀηξούριον,** Ε. Μ. **Τεκούτσι,** Σ. Μ. Μπ. **Σύρον,** Ζ. Χ. **Σύρον,** Β.Ε. **Κ. Γενεύην,** Δ. Χ. Χ. **Ἀθήνας,** Σ. Χ. **Ἀθήνας,** Ε. Ε. Π. **Ἀθήνας,** Α. Γ. **Πάτρας,** Α. Ι. Γ. **Βῶλον,** Κ. Δ. Κ. **Πάτρας,** Ε. Ι. Π. **Ξηροχώριον,** Εὐ. Π. **Βουκουρέστιον,** Ε. Δ. Κρ. **Ἄμφισσαν,** Γ. Α. **Βῶλον,** Ρ. Β. **Βῶλον,** Μ. Α. Σ. **Τρίπολιν,** Ν. Γκ. **Νεμέαν.** Χρήματα ἐλήφθησαν διά τε συνδρομὰς καὶ Ἡμερολόγια. Ἀποστέλλονται ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος.—Κον Ε. Χ. **Ἡράκλειον.** Ἀπεστάλη.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Προφύλαξις ὀμπρελλῶν. Ἡ ὀμπρέλλα διατηρεῖται πάντοτε ἀναλόγως τοῦ τρόπου, δι' οὗ προφυλάττομεν αὐτήν. Ἐὰν τὴν ἔχωμεν πιεσμένην ἐντὸς τῆς θήκης κόπτεται πάντοτε εἰς τὸ τσάκισμα· Εὐθὺς λοιπὸν ὡς ἐπανέλθητε ἐκ τοῦ περιπάτου, τὴν ἀνοίγετε. τὴν ξεσκονίζετε καὶ τὴν φυλάττετε ἐντὸς ἑρμαρίου, οὐδέποτε σφικτοτυλιγμένην οὔτε ἐντὸς θήκης,

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

«Ὅταν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν μας ὁ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ πατρός μου, συνέβησαν ἱστορίαι μετὰ τὰς ὁποίας ἡ κυρία Γιακῶδσεν δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μας.

«Ἡ Φράγκα μόνον ἐξῆκολούθει νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴν νονάν μου, ἐγὼ ὅμως, ταχθεῖσα ἀναφανδὸν μὲ τὸ μέρος τῆς μαμᾶς, δὲν ἐπήγαινα εἰς τὴν κυρίαν Γιακῶδσεν, εἰμὴ ὅταν ἐπήγαινεν ἡ μαμᾶ, δηλαδὴ μίαν ἢ τὸ πολὺ δύο φορὰς ἐντὸς τοῦ ἔτους.

«Ἐν τούτοις καὶ τότε καὶ κατόπιν, ἡ μόνη γυνὴ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἠδυνάμην ποτὲ νὰ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου ἦτο ἡ κυρία Γιακῶδσεν διότι πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν οὐδέποτε θὰ ἀπετεινόμην εἴτε εἰς τὴν Σιβύλην εἴτε εἰς τὴν Φράγκαν, ἀφοῦ ἐγνώριζον ὅτι καὶ αἱ δύο ἦσαν κακῶς προδιατεθειμέναι κατὰ τῆς κομήσσης.

«Ὡς ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου χαρακτῆρος μου, ἐθεώρησα ἑαυτὴν ὡς τὸ δυστυχέστατον πλάσμα τοῦ κόσμου, διότι δὲν εἶχον εἰς τίνα νὰ λέγω τὰς ἐνδομύχους δυσαρεσκείας μου καὶ τὰς ἀμφιβολίας.

«Ἐκρατήθην ὅμως, καὶ προσεπάθουν νὰ χαρακτηρίζω ἐν ἑαυτῇ πάντα ταῦτα ὡς κακὰς ἰδέας καὶ νὰ ἀποδιώκω ἀπὸ τὸν νοῦν μου.

«Ἡμέραν τινὰ ὅμως ἡ κόμησσα παρεξετράπη ἐπὶ τοσοῦτον εἰς ἀτακτήματα ἐνώπιόν μου, ὥστε, ὅσον καὶ ἂν ἐπολέμουν, αἱ ἰδέαι ἐκεῖναι μὲ κατέλαβον πλέον ἀκατασχέτως.

«Καὶ παρουσιάζετο εἰς τὸν νοῦν μου ὡς ἀνεξήγητος ἐκείνη ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη τῆς ἀδελφῆς μου, καὶ ἐσυλλογιζόμην τὴν πεποίθησιν ἣτις ἀμέσως ἐκ πρώτης ὄψεως ἐσχηματίσθη ἐν αὐτῇ καὶ παρέμεινεν ἔκτοτε ἀναλλοίωτος, καὶ τὴν ὁποίαν βεβαίως ἤδη θὰ συνεμερίζετο καὶ ἡ Σιβύλη, ἂν καὶ οὐδέποτε ἐξερράσθη πρὸς τοῦτο.

«Καὶ ἐσκεπτόμην.

«Μὴ τυχὸν ἔχῃ δίκαιον ἡ Φράγκα;

«Μὴ τυχὸν μᾶς ἤλλαξαν τῷ ὄντι τὴν μητέσα μας;

«Κατ' ἀρχὰς προσεπάθησα νὰ πείσω ἑαυτὴν ὅτι εἶναι τρέλλα νὰ ἔχῃ τις τοιαύτας ἰδέας· ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῶσι ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς δύο ἄτομα τόσον ὁμοιάζοντα πρὸς ἄλληλα Καὶ ὅμως ἡ ἀμφιβολία μοῦ ἐπανήρχετο.

«Ἐνδόμυχος φωνὴ μοὶ ἔλεγε: Ἡ μήτηρ, ἡ ἀληθὴς μήτηρ, παντοῦ καὶ πάντοτε συστέλλεται ἐνώπιον τῆς κόρης της.

«Καὶ οὕτω μεταξὺ τῶν δύο ἡμῶν ἤνοιξε βαθεῖα ἄβυσσος.

«Ὦ ἐκ τοῦ χαρακτῆρός μου δέ, ἀφοῦ πλέον δὲν τὴν ἠγάπων, ἤρχισα νὰ τὴν μισῶ ἐμμανῶς.

«Καὶ ἔκτοτε εἶμαι τὸ δυστυχέστερον ἐπὶ γῆς πλάσμα.

«Ἡ ἀπελπισία μου κατήντησε νὰ μὴ ἔχῃ ὅριαι, καὶ διὰ νὰ τὴν διασκεδάζω, ἤρχισα νὰ κάμνω χιλίας τρέλλας, ἐρχομένης εἰς σύγκρουσιν πρὸς ὅλους, οὐδέποτε ἐνδίδουσα εἰς τοὺς ἔχοντας ἀξιώσεις νὰ τοὺς ὑπακούω, καὶ πρὸς ὅλους ἀποβαίνουσα δυσάρεστος.

«Δὲν εὐχαριστοῦμαι πλέον ἢ ἐδῶ, διότι ἐδῶ μόνον, εἰς αὐτὰς τὰς ἐξοχάς, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐμεγάλωσα, διατρέχουσα αὐτὰς ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, αἰσθάνομαι ἑαυτὴν ἐντελῶς ἐλευθέραν· διότι δύναμαι νὰ ἀποφεύγω νὰ εὑρίσκωμαι εἰς ἐπαφὴν μὲ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν ὑποφέρω.

Μετὰ τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ἡ Τερέζα ἀρῆκε τὴν κεφαλήν της νὰ κλίνῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἀνδρέου, καὶ κατελήφθη ὑπὸ λυγμοῦ.

Ὅταν ἠσθάνθη ὁ νέος οὗτος ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του τὴν ἀναπνοὴν τῆς θρηνούσης κόρης, τοῦ περικαλλοῦς ὄντος τὸ ὁποῖον ἐλάτρευε, συνεταράχθη ὅλως.

Ἐν τούτοις πάσας τὰς δυνάμεις του καταβαλὼν κατώρθωσε νὰ ψελλίσῃ μετὰ γαλήνης τινός.

— Μή, φιλτάτη, μὴ παρασυρώμεθα εἰς παραλογισμούς.

«Ἡ κυρία δὲ Ροσεβέλ, ἐνδέχεται, εἴτε δι' ἕνα, εἴτε δι' ἄλλον λόγον, ἴσως μάλιστα καὶ συνεπείᾳ θλίψεων, ἃς ἀγνοοῦμεν, νὰ ἤλλαξε πραγματικῶς χαρακτῆρα.

«Εἶναι δὲ φοβερὸς παραλογισμὸς νὰ παραδέχεταί τις ὅτι δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ μήτηρ σας, ἀφοῦ πάντες ὅσοι τὴν γνωρίζουν ἠπιόθεν δὲν ἀμφιβάλλουν περὶ τοῦ ἐναντίου. Δύο πρόσωπα δὲν δύνανται νὰ ὁμοιάζουν εἰς τοιοῦτον ἀπίστευτον βαθμὸν πρὸς ἄλληλα, παρὰ ἂν ἦναι δίδυμα. Ἡ μήτηρ σας εἶχεν δίδυμον ἀδελφήν;

— Ὄχι.

— Τότε λοιπὸν μὴ πλάττετε ἀδύνατα πράγματα. Πρέπει νὰ παραδεχθῆτε

ΑΓΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ ΣΤΑΦΥΛΗΣ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Τὸ Ἑλληνικὸν Κονιὰκ τῶν ἐν Πειραιεῖ ποτοποιῶν Ἀδελφῶν Μ. Μπαρμπαρέσου, τῶν ὁποίων ὁ μέγας Βιομηχανικὸς Οἶκος χρονολογεῖται ἐκ πατρικῆς διαδοχῆς ἀπὸ τὸ ἔτος 1840, (ἐκτὸς ψευδῶν ρεκλαμῶν, ἀναληθῶν, βραβείων, καὶ ἀσήμων πιστοποιήσεων) εἶναι τὸ ἀγνότερον καὶ γνησιώτερον ἐκ σταφυλῆς ἐχέγγυα δὲ αὐτῶν εἶναι ἡ πολυετὴς ἐμπειρία, ἡ παλαιότης, καὶ τὰ ἐπίσημα βραβεῖα τῶν Ἑλληνικῶν ἐκθέσεων τῶν ἐτῶν 1875, 1888, ὡς καὶ τῆς ἐν Παρισίοις τελευταίας Παγκοσμίου τοῦ 1889.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ παραγγελίαν ἀπευθυντέαν πρὸς τοὺς ἰδίους ἐργοστασιάρχας ἐν Πειραιεῖ.

ΠΛΕΚΤΗΡΙΟΝ
ΣΤ. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, ΠΡΩΗΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΟΥ

Ὁδὸς Φωκίονος ἀρ. 15. Πάριδος ὁδοῦ Ἑρμοῦ πλησίον Κατελούζου.

Τὰς φλανέλας σας διὰ τὸν χειμῶνα, τὰ ἐξ ὡραίου μερινοῦ μαλλιοῦ πλεκτὰ μισοφόρια σας, τὰς μαλλίνους λεπτοφυεῖς καὶ μαλακὰς περικνημίδας σας, τὰ ἐκ φλανέλας ἕτοιμα ἐν γένει ἀσπρόρρουχα ὡς καὶ τὰ ἐκ φιλδικὸς τοιαῦτα ἰδίᾳ περικόρμια, cache-corsets καὶ ,ὅτι ἄλλο ἡ πλεκτικὴ δύναται νὰ ἐπινοήσῃ ἐν πλήρει τελειότητι εὑρίσκετε εἰς τὸ κατάστημα Στ. Ταμπακοπούλου, εἰς τιμὰς μυθωδῶς εὐθηνάς.

Ὅτι παλαιὰ μάλλινα ἔχετε νὰ ἐπιδιορθώσητε, κάλτσες φλανέλας ἤ ὅ,τι δήποτε ἄλλο, ἀποταθῆτε εἰς τὸ αὐτὸ κατάστημα. Ἐκτελεῖ τάχιστα πᾶσαν ἐπιδιόρθωσιν καὶ σᾶς ἀποδίδει πράγματα ἄχρηστα ὡς ἐκ τῆς φθορᾶς ἐντελῶς καινουργῆ.

ΤΙΜΑΙ ΜΕΤΡΙΩΤΑΤΑΙ

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ
ΚΕΔΙΒΙΕ
Γνωστοποιεῖ ὅτι·

Αἱ ἀναχωρήσεις τῶν ἀτμοπλοίων αὐτῆς ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθεῖαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν θέλουσι λαμβάνει χώραν προσωρινῶς μὲ ἐλευθέραν κοινωνίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀντὶ τὴν Παρασκευὴν ἑκάστην Τρίτην ὥραν 4ην μ. μ. ἀπὸ τῆς 23 Νοεμβρίου, 5 Δεκεμβρίου 1893.

Σημ. τὴν Τρίτην καὶ Κυριακὴν δὲν πληρόνονται ἐπιταγαί.

HOTEL CONTINENTAL
Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Πλατεῖα Μεχμὲτ Ἀλῆ
πρώην Ξενοδοχεῖον Εὐρώπης

Διὰ τοὺς χάριν τοῦ κλίματος μεταβαίνοντας εἰς Ἀλεξάνδρειαν κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας, διὰ τοὺς περιηγητὰς ἢ τοὺς χάριν ὑποθέσεών των μεταβαίνοντες εἰς τὴν Εὐρωπαϊκωτάτην ταύτην πόλιν τῆς Αἰγύπτου, συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Θεοδώρου Νικολαΐδου διευθυνόμενον ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ξενοδοχεῖον.

Εὑρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συνοικίας, εἶναι διεσκευασμένον μετὰ πολυτελείας μοναδικῆς, ἐν ᾧ εὑρίσκει τις ἐνταῦτῷ πλήρη καὶ τελείαν Ἀγγλικὴν οἰκογενειακὴν εὐμάρειαν.

Ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ πρώην ἀρχιμάγειρος τοῦ Ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου κατέχει τὸ μυστήριον τῆς Λουκουλείου μαγειρικῆς, ἣν ἔχει εἰσαγάγει εἰς τὸ ἑστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου του.

Καθαριότης ἄμεμπτος, περιποίησις πρόθυμος ἀντὶ 10 μόνον φρ. χρ. καθ' ἑκάστην, συμπεριλαμβανομένων εἰς αὐτὰ τροφῆς, δωματίου καὶ ὑπηρεσίας.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η «ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ»
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΕΡΟΥΔΑΚΗΣ
Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. *Πλατεῖα τῶν προξένων*

(Παραπλεύρως τοῦ καταστήματος Mayer)

Καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας αὐτὰς εἶναι συμφερώτερον νὰ προμηθεύωνται τὰ γεύματά των ἐκ τοῦ ἐξαιρέτου τούτου ἑστιατορίου, ἐν ᾧ ἡ τελειότης ἐν τῇ μαγειρικῇ τέχνῃ ἁμιλλᾶται πρὸς τὴν καθαριότητα, τὴν προθυμίαν καὶ τὴν περιποίησιν. Διὰ τοὺς ξένους, διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας οἰκογενείας, ἐδῶ ἀκριβῶς εὑρίσκουν ἐντελῆ οἰκογενειακὴν μαγειρικὴν Ἑλληνικὴν καὶ Γαλλικὴν εἰς τιμὰς κατωτέρας παντὸς συναγωνισμοῦ.

ΚΥΡΙΑ ἄριστα κατηρτισμένη, σοβαρᾶς ἡλικίας, λαλοῦσα ἄριστα τὴν Γαλλικὴν καὶ μὲ συμπεριφορὰν εὐγενῆ ζητεῖ θέσιν κυρίας συνοδοῦ (dame de compagnie). Συνιστᾶται θερμῶς παρ' ἡμῶν, ὁπόθεν καὶ πᾶσα περὶ αὐτῆς πληροφορία δίδεται.

ὅτι ὁ χαρακτὴρ τῆς μητρός σας μετεβλήθη ἐπαισθητῶς· τίς δὲ οἶδε ἂν ἡ τοιαύτη μεταβολὴ δὲν εἶναι συνέπεια μεγάλων θλίψεων;

«Σᾶς τὸ εἶπον καὶ πρὸ ὀλίγου, ἐν ἀρχῇ τῆς συνομηλίας μας. Δὲν ἁρμόζει, δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν τοὺς γονεῖς μας ...., καὶ ἂν ἀκόμη τὰ σφάλματα των καταστρέφουν τὸν βίον μας ..... ἐπρόσθεσεν, ἐνῷ στεναγμὸς ἐκτάκτως θλιβερὸς ἐξήρχετο ἀπὸ τοῦ στήθους του.

Μετὰ ἀπαραμίλλου δὲ ἀξιοπρεπείας ἐξηκολούθησεν

— Ἀπέναντι τῶν γονέων ἡμῶν ἔχομεν καθήκοντα μόνον. Ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλήν μου. Περιορισθῆτε εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων σας, καὶ θέλετε ἴδει ὅτι ὅταν ἔχῃ τις ἐπαναπαυμένην τὴν συνείδησίν του, δὲν αἰσθάνεται ἑαυτὸν δυστυχῆ.

Οἱ εὐθεῖς καὶ εὐσυνείδητοι οὗτοι λόγοι ἐπανέφερον τὴν γαλήνην ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Τερέζας. Οὐδέποτε τῇ εἶχον ὁμιλήσει τοιαύτην γλῶσσαν.

— Τὸ βλέπετε, εἶπε, ἐνῷ μειδίαμα ἐφώτιζε τὸ δακρύδρεκτον ἔτι πρόσωπόν της, ὅπως ὁ ἥλιος φωτίζει τὸν ὑγρὸν ἐκ τῆς δρόσου τῆς νυκτὸς κάλυκα, τὸ βλέπετε, ὅτι καλῶς ἔπραξα ζητήσασα νὰ ἦσθε φίλος μου.

«Θὰ συγκατατεθῆτε καὶ ἄλλοτε νὰ μοὶ εἴπητε τοιούτους καλοὺς λόγους, οἵτινες μοὶ ἐμπνέουν τόσον θάρρος;

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὅρον· ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἀφίνετε νὰ πηγαίνουν χαμένοι τοὺς λόγους μου ..... ὅτι θὰ προσπαθῆτε νὰ ἦσθε ἠπία καὶ φρόνιμος ὅσον τὸ δυνατόν.

Τὴν συμβουλὴν ταύτην τὴν ἤκουσεν εὐπειθῶς, αὐτὴ ἡ τόσον εὐκόλως ἀγριεύουσα ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ παρατηρήσει, καὶ ἡδέως μειδιῶσα ἀπεκρίθη.

— Θὰ προσπαθήσω.

***

Καὶ πράγματι προσεπάθησε.

Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἦτο τόσον εὐκατόρθωτον.

Πολλάκις, ἐπὶ τῇ θέᾳ ἰδιοτροπιῶν τῆς Ναδίνας ἢ ἀπερισκέπτων λόγων ἢ τρόπων συμπεριφορᾶς, οὓς ἐν τῇ συνειδήσει ἡ Τερέζα κατεδίκαζεν, ἡ νεᾶνις ἐξέφραζε μετ' ἀγανακτήσεως τὴν ἀποδοκιμασίαν της. Καὶ συνέβαινον ἐνίοτε οὕτω μεταξὺ μητρὸς καὶ κόρης σκηναὶ μαρτυροῦσαι, ὅτι τὸ πῦρ τῆς γεννηθείσης μεταξὺ αὐτῶν ἐχθρότητος ἠδύνατο νὰ διατελῇ κεκρυμμένον ὑπὸ τὴν στάκτην, νὰ σβεσθῇ..... ὅμως ποτέ.

Ὁσάκις συνέβαινον τοιαῦται σκηναί, ἡ Τερέζα ὑπὸ φρίκης κατειλημμένη ἐπορεύετο πρὸς τὸν Ἀνδρέαν, καὶ δι' ἀνακραυγῶν ἀσυναρτήτων, διὰ λυγμῶν, διὰ θερμοτάτου πάθους, τὸ ὁποῖον ἡναπτεν ὅλον τὸ αἷμα τοῦ νεανίου εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ, τῷ ἐξεμυστηρεύετο πάντα.

Ἐκεῖνος προσεπάθει νὰ κρατηθῇ ἐν ἀρχῇ, νὰ καθησυχάσῃ δὲ καὶ ἐκείνην ἔπειτα.

Καὶ τὰ δύο ὅμως ταῦτα ἦσαν ἐπίσης δύσκολα.

Οὐχ ἧττον, ἐπειδὴ εἶχε θέλησιν ἰσχυράν, καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζε νὰ εὑρίσκῃ λόγους, οἵτινες ὡμίλουν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Τερέζας, τὸ κατώσθονεν.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ Ἀνδρέας Δανζελοῦ ἦτο τίμιος ἄνθρωπος, ἔχων πρὸ παντὸς πολὺ εὐαίσθητον συνείδησιν, ἡμέραν τινὰ ἐξήτασε κατὰ βάθος τὸν ἑαυτόν του, καὶ εὗρεν ὅτι αὐτὸς ἄνευ θέσεως καὶ ἄνευ περιουσίας, δὲν ἔκαμνε πολὺ λεπτὸν πρᾶγμα ἀγαπῶν καὶ πιθανῶς ἀφίνων ν' ἀγαπᾶται ὑπὸ κόρης τοσοῦτον πλουσίας, ὡς ἡ δεσποινὶς Ροσεβέλ.

Εὐγενὴς ἦτο, ὅσον καὶ ἡ Τερέζα, διότι ἦτο πράγματι μαρκήσιος Σαὶν-Ζὰν δ' Ἀνζελοῦ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ὅταν ἡ πενία ἔκρουσε τὴν θύραν αὐτοῦ, κατέλιπε τὸν τίτλον του καὶ τὸ πομπῶδές του ὄνομα, διατηρήσας μόνον τὸ τελευταῖον αὐτοῦ μέρος καὶ ἄνευ τοῦ δέ.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε περιουσίαν· καὶ χωρὶς κἂν νὰ γνωρίζῃ ἐκ τῆς διαθήκης τοῦ Ζοζὲ δὲ Σάντα Κρούζ, ὅτι ἡ Τερέζα ἦτο πλουσιωτάτη κληρονόμος, ἠννόει κάλλιστα ἐκ τοῦ βίου, ὃν ἦγον ἐν τῷ πύργῳ ποῖος πλοῦτος ἀνέμενεν ἐκείνην, ἣν αὐτὸς ἠγάπα.

Τότε ἐσκέφθη.

— Τὴν ἀγαπῶ ὡς παράφρων. Εἶνε τοσοῦτον ὡραία, τοσοῦτον λατρευτῶς ἀγαθὴ καὶ εὐφυής, ὥστε ὅσον περνᾷ ὁ καιρός, τόσον θὰ τὴν ἀγαπῶ περισσότερον.

«Πρὶν ἢ τὸ πάθος τοῦτο μοὶ ἀφαιρέσῃ πᾶσαν δύναμιν ἐνεργείας ὀφείλω νὰ ὁμιλήσω.

Θὰ ἐξετέλει ἴσως τὸ σχέδιόν του, ὅταν παρετήρησεν, ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ κ. Ροσεβέλ ἠλλοιοῦτο προφανῶς, καὶ ὅτι ἔδιδε ἀρκούντως σοβαρὰς ἀνησυχίας·

Ὁ Χριστιανὸς πράγματι εἶχε παχύνει ὑπὲρ τὸ μέτρον, τὸ πρόσωπόν του ἦτο πάντοτε κατέρυθρον, εἰς οὐδεμίαν ἄσκησιν ἠρέσκετο καὶ μόλις ἐκάθητο που, κατελάμβανεν αὐτὸν ὕπνος.

(Ἀπολουθεῖ.)